Ч. 185 (11.153). Львів, неділя 21. серпня 1927. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто поч. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполудне. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Мова цифр?

V.

Зупиняючись над обрахунковими вислідами польських статистиків відносно кількости українців в межах Польщі, ствердили ми, що тут цифри безумовно нічого не говорять. Польські статистики ріжних таборів ствердили, що перепис з 30. вересня 1921 р. не лише в ділянці національної статистики, але й загальної, є нереальний, фальшивий і фантастичний. А ми зі свого боку ствердили, що й висновки польських статистиків, не зважаючи на їх „поправки“, теж не покриваються з дійсністю. Не будемо повторювати приводжених уже доказів, а зазначимо лише, що — бажаючи наблизитися до правди — треба офіційно подану кількість українського населення в межах Польщі **подвоїти**, а висновки польських статистиків іще основно поправити.

Як дуже фантастичним є польський перепис з 1921 р., покажемо на одному прикладі:

Австрійський перепис з 1910 р. (кажемо австрійський, але переведений польськими органами, отже в польську користь) виказав 36 прц. польського населення в теребовельському повіті (в Сх. Галичині). До поляків зараховано тоді також усіх жидів, бо — як відомо — Австрія не признавала окремої жидівської національности, а з практичних оглядів жиди все воліють фігурувати в рубриці посідаючих і пануючих. Коли від 36 прц. „польського“ населення Теребовельщини з р. 1910 відтягнемо 12 прц. жидів, то на поляків в найкращому випадку припаде 24 прц. Перепис з 1921 р. виказав в теребовельському повіті **самих поляків** (без жидів) **56 прц**. Виходило би, що на протязі **останнього десятиліття**, не вважаючи на велику війну з усіми евакуаціями, голодом і пошестями, польський елемент зріс тут з 21.469 душ на 44.732 душ, себто на **108 проц**. А сталося це тоді, коли загальне число населення внаслідок воєнного лихоліття **зменшилося** на 8 проц.

А взагалі, коли прирівняти кількість поляків у Сх. Галичині на основі віроісповідного ключа з 1910 р. з даними польського перепису з 1921 р., то вийде, що приріст польського населення на території Сх. Галичини за останнє десятиліття мусів би виносити **114 проц**. Апокаліптичність цього відсотка у воєнній добі виявиться нам наглядно, коли усвідомимо собі, що приріст усього населення в десятилітті 1900—1910, себ-то в часі мира і сприятливих суспільних умовин, виносив 9.1 проц.

Приглядаючись таким даним і робленим на їх основі висновкам, здивовано питаємо:

Чи це можливе, чи правдоподібне навіть в добі метушливої кольонізації і польонізації?

Очевидно, ні! Бо колиб допустити найбільш сприятливі для східно-галицьких поляків умовини, а саме, що воєнні втрати їх в нічому не досягнули (що хіба є виключене!), далі — що полякам прибув не лише натуральний приріст кругло 10 прц., але й друге стільки припало в їх користь з кольонізації і польонізації, то й тоді приріст польського населення за останнє десятиліття не виносив би **114 проц.**, лише **20 прц.** Ясно, що зі загального числа східно-галицьких поляків требаб тоді відіймити не одну четвертину, як це робить п. Васілевський, а грубо більше.

В переписі з 1921 р. поляки грубо — як то кажуть — пересадили сакраменти. Слідами їх ідуть і ті польські статистики, що намагаються „поправити“ кількість українців. Одно і друге далеке від правди. Одначе, задивившись на польські прийоми, відбігають — на нашу думку — від дійсности й ті українські політики та публіцисти, що „заокруглюють“ кількість українського населення в межах Польщі до 8 (вісім) міліонів. На основі переведеного нами розгляду приходиться ствердити, що це кругле число є непотрібним переборщенням, яке не має ніякої основи. Зате правдою є, що кількість українського населення в межах Польщі сягає **сім** міліонів. Постійно ми придержувалися цього цифрового означення в твердому пересвідченні і на основі порівнюючих даних, що воно відповідає дійсности.

Польська статистика з 1921 р. у відношенні до Зах. України взагалі, а у відношенні до українського населення зокрема є **фальшива**. Нереальність її, фальшивість і фантастичність не підлягає найменшому сумніву. Стверджують це польські політики і публіцисти, не говорячи вже про учених. Між **ними** і **нами** заходять тільки розбіжности щодо **розмірів** фальшивости.

А проте ця фальшива статистика, оперта на фальшивому переписі, є основою всяких ділань і законодатних актів польських леґіслятивних й екзекутивних установ. Згадаємо лише, що на основі фальшивого перепису з 1921 р. переведено поділ виборчих округів перед соймовими виборами 1922 р., а тим самим Зах. Україні припало менше мандатів, як територіям корінної і західної Польщі. На основі фальшивого перепису і фальшивої статистики з 1921 р. ухвалено т. зв. язикові закони, а особливо закон про орґанізацію шкільництва на території Зах. України. На основі фальшивого перепису з 1921 р. блукаються серед польських політиків і здезорієнтованого польського громадянства фантастичні мрії про „вільні простори“ на сході, про рідкість заселення Зах. України і Зах. Білоруси, про пригожі для польських селян кольонізаційні терени і т. п.

А все це сталося між іншим завдяки і на основі фальшивого перепису.

Чи закони видані на фальшивій основі, на підставі фальшивих даних не є самі по собі фальшивими? А новий львівський воєвода, торкаючись тав. шкільного закону, яким понад дві тисячі шкіл перемінено на польські, з гордістю заявляє, що „санаційний уряд“ не ломить законів, що шанує й розпорядки Ст. Ґрабського, що цупко держиться основ законности. Та чи можна говорити про законність там, де сама її основа є хитка, невірна і фальшива, не входячи вже в суть розуміння правовости?

Примітивне розуміння льоґіки вказує, що закони, побудовані на фальшивій базі, повинні бути щонайменше стримані, якщо не можна їх ухилити, повинні бути зведені до стану статичности, повинна бути припинена сила їх ділання. Одночасно для здобуття статистичних даних, згідних з дійсним станом річей, на всій українській і білоруській території (де до поляків зачислено всіх білорусів-католиків і частину православних) повинен бути переведений новий **безсторонній** перепис. Бо тільки тоді можна буде зблизитися до правди і вийти з туману здогадів.

Н. В.

Нові шляхи нашої кооперації.

До питання про централізацію наших споживчих централь.

Нинішній стан нашого кооперативного будівництва вимагає необхідно деякої реорґанізації, але не такої, яку продовжує автор статті в „Ділі“ з дня 4. ц. м. Про реоґанізацію може бути мова тоді, коли стверджено хиби. Тому отже слід вказати найскорше на недомагання орґанізаційної і торговельної природи наших кооператив і щойно опісля обдумувати й подавати проєкти та способи санації.

Одним з найбільших недомагань нашої споживчої кооперації є факт, що в значній скількости випадків ланцюх посередників нашої кооперативної орґанізації не то що не поменьшений, а навпаки — збільшений. Такий анормальний, ідеї кооперації противорічний обяв дальше тревати не повинен. Цей ланцюх посередників треба розірвати і скоротити, але так, щоб не нарушити основ нашої кооперації. Тими основами є тепер не „Народня Торговля“ у Львові і ніяка інша краєва інституція, але кооперативи I. ступня. Низові кооперативи в свойому розвою створили на місцях свої надбудови в формі П.С.К. І скільки ці П. С. К. знайшли себе в ситуації і є овіяні атмосферою, яка покликала їх до життя, то вони стараються відповідати ставленню до них вимогам з низів і навіть у великій мірі сповняють цю задачу. Колиж ці П. С. К. не можуть у цілости відповісти свойому завданню, то причин того треба дошукуватися не в тому, що вони, як твердить автор статті з 4. серпня ц. р., є вже пережиті. Саме навпаки — вони є ще в розбудові, мають перед собою ще велике завдання, як поширювання кооперації і на інші ділянки, підготовлення нових кадрів кооперативних робітників, підготовлення і заложення кооператив у всіх місцевостях (богато повітів є ще не скооперованих), допровадження до торговельної дисципліни і т. п. Ця праця ще далеко не покінчена і тому не може бути мови про пережиток. Причина де інде, вона лежить саме в надбудові тих П. С. К. Ми добре ще тямимо, що перед 3 і пів роками було, здається, заледви пять молодих П. С. К. і вони, йдучи по лінії дальшої орґанізації, створили непідготовано і передчасно кооперативу III. ступня у формі Центросоюзу. По правді годі уважати Центросоюз плодом кооператив II. ступня, бо він випередив їх тоді, коли вони самі були щойно в стадії творення. І Центросоюз, будучи за скоро покликаним до життя, не міг задовольнити підбудови споживчої кооперації. Він мусів по ріжних комбінаціях шукати оперття і знайшов його в Народній Торговлі, інституції, яка своєю структурою — як це вже автор статті з дня 9. серпня ц. р. зазначив — зовсім не відповідає вимогам нашої кооперації і є чистою капіталістичною установою. А сама ця установа творить — що правда, неформально, але фактично — надбудову нинішнього Центросоюзу, а тимсамим і цілої споживчої кооперації. І це, а не що інше є на мою думку причиною, що храмають не лише Центросоюз і П. С. К., але — що найсумніше! — і кооперативи I. ступня. І тому не слід ліквідувати П. С. К., але скріплювати їх і помогати у виконанні їх завдань.

Конечністю є покінчити з умовами і компромісами між Центросоюзом і Народною Торговлею. Найвищий час, щоби прийшло до фузії, бо так як нині справа стоїть, товар тільки дорожіє: Народня Торговля закуповує його не все з першого джерела і він переходить через Центросоюз до П. С. К. Булаб одна централя, котра побиралаб товар виключно з першого джерела, то відразу вискочили би два звена з ланцюха посередників і товар подешевів би значно.

Недостача людей з фаховою освітою, а щонайменше з довголітньою фаховою практикою — це також одна з болячок нашої кооперації. Ця недостача особливо дається відчути у верхах нашої кооперативної орґанізації, в краєвих централях, яких провід, здається, не все відповідає вимогам нашої вже великої і постійно зростаючої орґанізації. Розуміється, я не забуваю про хиби в П. С. К., про які знаємо всі. В богатьох П. С. К. є сумні відносини, але на це є Р. С. У. К., котрий повинен всякі аномалії безпощадно усувати. Але не забуваймо, що й у наших краєвих централях є теж ріжні хиби — і їх би в першу чергу треба усунути.

Реасумую. Нам треба:

1) Приступити до реорґанізації наших централь, а саме усунути з них людей, які, не маючи відповідного фахового знання, не повинні держати проводу кооперації в своїх руках.

2) Створити одну Краєву Централю, на чисто кооперативних принціпах, яка цілковито відповідалаб вимогам нашої теперішньої кооперативної розбудови.

Не вільно нікому забувати, що наша кооперація не може станути на тім самім місці й обмежитися до торговлі перцем і поташем, але навпаки — ми мусимо в якнайкоротшому часі приступити до сільськогосподарської ділянки, як збуту всіх господарських продуктів, достави штучних навозів, рільничих машин, тимчасового обняття і піддтримки аґенд „Сільського Господаря“ (через заанґажування агрономів і т. п.). Те все можуть зробити тільки П. С. К. на місцях, а не Краєва Централя. В противному випадку наше кооперативне будівництво втратить ґрунт під ногами і заведе надії порушених нею до живого низів, які нетерпеливо ждуть на початок хоч частинної реалізації кинених кооперацією кличів.

Ілля Іванович.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

За Академічний Дім.

Академічний Дім і його звязок з Науковим Товариством ім. Шевченка.

IV.

Виділ Н. Т. ім. Ш., передаючи управу „Акад. Дому" в руки Комітету під проводом през. Децикевича, застеріг собі в будинку одну кімнату для свого урядовця, п. Григ. Дмитрова, котрий не тільки в 1926 році стратив чимало часу на збірку, але й протягом року вів касову книгу „Акад. Дому" дуже точно й совісно. Виділ Н. Т. міг розпоряджати навіть половиною будинку з огляду на вложені гроші у висоті сто тисяч корон. Одначе п. Бодварович мав відвагу написати в „Новім Часі" (ч. 89), що „проф. Студинський *зовсім неправно* зіддав одну кімнату, в якій могло приміститися з двох студентів, урядовцеві Наук. Тов-а, що не має із студентством нічого спільного". П. Болнарович дав п. Дмитрову до зрозуміння, що його небавом звідтам усуне. Що молодь заняла три кімнати на приміщення своїх товариств, що до її диспозиції стояла саля „Акад. Дому" і друга саля-їдальня з кухнею й убікаціями, де могло приміститися тридцять студентів, — про це п. Болнарович не згадав.

Хоча я був тої гадки, що управу Дому повинна вести людина старша, до якої молодь могла би ставитися з більшим поважанням, як до свого товариша, ми члени Виділу Товариства, що засідали в комітеті, зголилися на предложення студентів, щоби в р. 1926/7 обняв її студ. унів. Дмитро Ерстенюк, якого я в часі збірки мав нагоду пізнати як чесну, статочну і совісну людину. Однак не він завинив, що відносини в „Акад. Домі" стали невимовно тяжкі. Нехай п. Болнарович вибачить, що я стану про них говорити — хоч би тому, що він мене до того своїми дописами склонює.

Студенти почали без дозволу комітету в салі „Акад. Дому" уладжувати вечерниці з танцями. Забава йшла весело. Молодь обох полів ходила нічю по всіх коридорах, заходила до кімнат, хоча реґулямін на це не дозволяв. Серед галасів і криків не могли спати ті студенти, що не брали участи в забаві. Забави треба було заборонити, бо коли студ. Ерстенюк хотів запебігти 1-му безпримірному скандалові, то виновник виняв бравнінґ і хотів стріляти. По кімнатах ішла сливе що-вечера гра в карти, нераз глибоко поза північ. На розхіднім викрикували грачі по коридорах і будили тих студентів, що спали. В приявні служби розбивали собі студенти голови, а сливе на кожному засіданні комітету реферував п. Бодварович, що того, або іншого студента треба з „Акад. Дому" усунути, бо заходить підозріння, що вони стоять на службі сусідської дефензиви. Не було в „Акад. Домі" спокою ані в дні, ані ночами. І не один з студентів радо усувався з нього, коли найшов кватиру в місті.

Чи серед таких відносин давав „Акад. Дім" цю вимріяну акад. Грушевським „здорову атмосферу праці, вищих духових інтересів, суспільних і національних обовязків"? Чи з „Акад. Дому" в р. 1926/7 могла винести приміщена там молодь „непорушені запаси енергії, свіжість інтересів та ідеалів суспільної діяльности"? Чи Н. Т. ім. Ш. могло брати відповідальність за всі ті події? І чи не мав я права, як громадянин і як людина, сказати, що *такий* „Акад. Дім" треба розігнати?

Завважу, що сливе половина студентів не платила низької оплати (12 зол. місячно) на покриття коштів електричного світла та адміністраційних видатків і податків. Були між студентами не тільки такі, що не могли платити, але й такі, що „з засади" не платили. Молодь завинила в минулому році квоту 3.795 зол., а „Студентська Громада" за знижки оплат, признані нею студентам, 204 зол. Окрім того „Студ Громада" зажадала і взяла від комітету 1000 зол. , а позичила 500 зол.

Наслідком недоплат студентів, підмоги і позички „Студ. Громаді" дійшло до того, що Н. Т. ім. Ш. не могло вирівняти чотирох рат у Краєвім Банку (теперішнім Банку Господарства Краєвого) від давнього довгу 80 тисяч корон. Рати ці виносять 2094,17 зол. Цей давний довг, що виносив при кінці 1924 р. 56 тисяч корон, звальоризовано зразу на 25 відсотків (15 тисяч зол.), а тільки завдяки моїм і д-ра В. Охримовича заходам обнижено його на 15 відсотків (9 тисяч зол.) Через недостачу гроша Н. Т. ім. Ш. не могло приступити до обезпечення будинку „Акад. Дому" перед руйнуючою його вогкістю, ані перевести обетонування умивалень і виходків перед евентуальним грибом — як наслідком типової, студентської нехарности.

З уваги на всі ті факти, про які я згадав, виділ Н. Т. ім. Ш. рішив на засіданні з дня 27. липня 1927. р. взяти в цьому році управу „Акад. Дому" в свої руки згідно з актом, виготовленим його основниками, в якім читаємо: „Дім заінтабульований на Наук. Тов-о ім. Шевченка і *воно буде заряджувати ним*, при чому навні права застережено також кураторії, до якої входить трьох людей, між ними й один із головних фундаторів. („Хроніка", рік 1905. Вип. I. ч. 21.) Провізорично, на час ферій, вибрано до управи мене, д-ра Бурачинського й інж. Мудрака та поручено запросити також члена нашого Товариства, през. Децикевича, голову щойно перед феріями заснованого „Тов-а Прихильників Освіти".

Мені поручено підготовити дальший плян Управи „Акад. Домом". Я задумував віддати безпосередну управу „Акад. Дому" в руки платного адміністратора, старшого віком, тактовного та ідейного чоловіка. Я плянував, що кожний кандидат на мешканця „Акад. Дому" мусить мати не тільки конкомітацію від студентських орґанізацій університету, техніки, ветеринарії і торговельних вищих шкіл, але й від повітових, культурних чи інших товариств, щоби до „Акад. Дому" не мали вступу провокатори. Кожний кандидат мав би виказатися свідоцтвом з праць у минулому році. Виключені від принятя мали би бути всі ті, що в останньому році нарушили умови реґуляміну, уложеного студентами, а крім того ті, що „з засади" не платили. Я хотів утворити Студентську Раду із вище наведених ґруп студентів, котра мала би виключне право поручати, щоби всі місця в „Акад. Домі" були безплатні при допомозі фінансових, кооперативних, культурних і політичних орґанізацій та численних громадян, що одноразово зложилиб по 100 зол., або місячно по 12 зол. Я задумував кинути клич, щоб повітові орґанізації занялися утриманням студентів своїх повітів, не тільки тих, що найдуть приміщення в „Акад. Домі", але й поза ним, щоби в цей спосіб стримати молодь перед спокусою якихнебудь грошевих підмог, призначених на те, щоб її деморалізувати.

Та всі мої пляни я залишив, бо при кінці липня явився у мене в канцелярії Т. ім. Ш. п. Болнарович і заявив, що оскільки Т-во Прихильників Освіти не дістане управи „Акад. Дому", він буде мене нищити по ґазетах. Вдруге був у мене п. Болнарович тоді, коли явився також запрошений мною през. Децикевич. Коли я пригадав п. Болнаровичеві факти, що зайшли минулого року в „Акад. Домі" та заявив готовість пе-

Поможім „Рідній Школі"!

Всі на допомогу „Рідній Школі".

До нашого Громадянства!

Головна Управа „Рідної Школи", яку воля українського громадянства покликала до проводу в справах рідного шкільництва, приневолена звернути увагу тогож громадянства, що матеріяльні засоби „Рідної Школи" цілковито вичерпані, а новий шкільний рік приходиться вже небавком відкривати з дефіцитом около 80.000 зол.

Бюджет Головної Управи „Рідної Школи" за шкільний рік 1926/27 виказує в приходах около 255.000 зол., а в розходах около 335.000 зол. Повстає отже при кінці року недобір 80.000 зол. Постійні приходи „Рідної Школи" (шкільні оплати) мінімальні, бо дають заледви 40.000 зол. у рік тоді, як самі платні учительства, підмоги повітовим Кружкам, Каса Хорих, Пенсійний Інститут та удержання канцелярії Головної Управи виносять около 300 тисяч зол. На добавок аґенди Товариства постійно зростають, а з ними ростуть і видатки. Напр. від початку шкільного року відкриваються в найближчій околиці Львова дві захоронки (Знесіння й Пасіки) та народня школа в Замарстинові. Це видаток на нових 1.000 зол. у місяць. — Головною матеріяльною основою „Рідної Школи" повинна бути жертвенність української суспільности. Тимчасом жертви з краю при постійному зрості аґенд Товариства впливають застрашаюче скупо, бо доходять у деяких місяцях заледви до 2.500 зол. Поважні, але не періодичні жертви наших братів з Америки — це одиноке джерело, яке дозволяє нам удержати бюджет Товариства бодай на вище згаданій висоті.

Такий стан у будучности не може істнувати. При добрій волі української суспільности Головна Управа постарається про постійні джерела доходу на нашу необроєну армію. Але тимчасом українська суспільність ще в місяці серпні **щедрою жертвенністю мусить покрити дотеперішній недобір. — Мусимо зачати новий шкільний рік з упорядкованими фінансами, бо інакше великими кроками будемо наближатися до катастрофи.**

Ніхто нехай не зражується тим, що даток невеликий, бо й найменший даток при масовости є поважною допомогою.

Вислід жертвенности найближчого часу покаже, чи українське громадянство ставиться з гідною повагою і розумінням до завдань своєї підставової інституції.

Головна Управа „Рідної Школи":

М. Білецька, в. р. заст. голови. *Т. Мартинець*, в. р. за секретаря.

Андрій Чайковський.

„Голодного накормити"...

Іван Максимович набігався від рана за орудками, аж зіпрів. Біля полудня почув діймаючий голод і поступив до першої стрічної реставрації пообідати.

Та це не була реставрація у столичному значінні, а така собі ґаркухня, або по львівському: молочарня, де харчувалася інтеліґентна біднота: студенти та студентки, ріжні писарі, тощо.

Роздивився за вільним місцем і присів до стола, де вже сидів якийсь бідний молодий чоловік.

Справді виглядав дуже вбого. На плечах легка, добре витерта загортка. Вона вкривала всю його гардеробу, лиш ковнірець було видно, що аж просився, аби його заступити іншим. Лице було марне й виснажене, вилиці виступали гостро, попід очі чорно-сині підкови, на довгім висохлім носі сторчав цвікер.

Молодий чоловік виняв дискретно під столом мошонку та перераховував гроші, позираючи туди скрито своїм ошкленим оком.

Голодомор...

Біля стола стояла дівчина, питаючись уже другий раз, що йому поічести.

Голодомор надумувався довше, поки сказав:

— Зупа!

При цій нагоді попросив і Максимович для себе зупу. Він придивлявся пильно до свого столового сусіда й усміхався співчутливо.

За хвилю дівчина принесла дві тарілки зі зупою і кошиком порізаного хліба.

Я забув сказати, що це ділося зараз по війні, коли то ще люди вистоювали гусаком з картками перед крамницями, а продавці харчів поводилися з покупцями як великі їх благодітелі.

Заки Максимович забрався до їди, то у голодомора показувалося вже дно тарілки і кусок хліба в руці. Він не зважав, що зупа була дуже горяча, і проковтував швидко, наче-б не лише зупа, але й горяч мали реальну вартість, яка не повинна змарнуватися. Голодомор спішився очевидячки, та либонь не тому, що мав пильну роботу, а тому, щоб не йти на спокусу і не бачити, як іншим щасливцям приносила служба печене та всякі пахучі страви. Висьорбав зупу до решти, зїв останній кусок хліба, обтер губи паперовим обтиральцем і виняв мошонку, щоб заплатити.

Максимовичеві прийшла саме у голову думка, бо всміхнувся вдоволено і взяв лагідно свого сусіда під столом за руку.

— Чи вже по обіді, добродію?

Добродій подивився здивовано на нього.

— Так, або що?

Максимович похитав головою і сказав, як міг наймякше:

— На тім харчу далеко не зайдете, вам треба би краще відживлятися, а то витратите всі сили і голодом заморитеся.

— Щож робити? — відповів голодомор, сумно всміхаючись; важкі часи і на більше мене не стати.

— Я хотів би вас щось попрохати, не відмовте мені такої приємности — каже усміхаючись вічливо Максимович. А саме дозвольте, що я кажу дати вам ще печеню телячу... От так зїмо разом, бо я люблю телятину з яриною.

Голодомор вилупився здивовано на Максимовича.

Вибачте, мій пане, але я від незнакомих, взагалі від нікого дарунків не приймаю.

Максимович не пустив його руки і придержував її враз із мошонкою під столом.

Послухайте мене, що вам скажу. Воно якраз добре, що ми собі не знакомі. Цеж буде вас менше бентежити, бо повірте, я за пів години, коли вас стріну на вулиці, не пізнаю вас. А мені трапляється нагода зробити добре діло... Якщо ви християнин і знаєте святе письмо, то нагадаєте собі один божий приказ: „Голодного накормити"... Ви голодні, а я ситий. Я вас добре розумію, бо я нераз уже був в такім положенні, як ви, в положенні голодної людини, а може й мене тоді нагодували. Дозвольте мені сьогодні тим моїм добродійством одвдячитись. А це, що не знаємось, саме добре підходить, бо в другому місці св. письма говориться, що коли робиш добре діло, то нехай не знає лівиця, що робить правиця. Значиться, моє добре діло залишиться в тайні, бо ні ви мене ні я вас не знаємо і ви ніколи не довідаєтеся, хто я такий...

Максимович дивився допитливо на голодомора, а коли помітив, що він вагається, прикликав дівчину і замовив дві телячі печені з яриною. Почувши таке слово, голодомор аж затрусився і сховав мошонку до кишені.

Чекали оба, не промовивши слова, поки замовлене не покладено на стіл.

Максимович придивлявся до свого товариша уважно. Голодомор кинувся на печеню і став швидко їсти, достоту як голодний пес. В ньому на вид пахучої поживи прокинувся усею силою звірячий бік людської медалі. Хапав великі кусники мяса, гобрав один кусок хліба за другим, го-

...казати справу до перерішення виділові, п. Боднарович у підвисеному тоні кликнув до мене: „Нинішня конференція не доведе до нічого і я заявляю в імени „Студ. Громади", що не Тов. ім. Шевченка, але „Студ. Громада" буде господарити в „Акад. Домі" у найблизшому році." Цим виводом я не дав себе, розуміється, спровокувати. Але таке поведення голови „Студ. Громади" склонило мене до постанови зректися всякої дальшої участи у веденні „Акад. Дому", хоч це не спинить мене від боронення майна Товариства ім. Шевченка, як довго буду стояти на його чолі.

На погрозу п. Боднаровича, що „Студ. Громада" піде насильством проти Н. Т. ім. Ш., звертаю увагу українського громадянства.

Якою правдомовністю визначається п. Боднарович, видно із заміту, уміщеного мені в „Новім Часі" (ч. 89), будьто би я втручувався безправно в компетенції д-ра Дешкевича". Я звернувся до през. Дешкевича з просьбою про вияснення і дістав таку відповідь, якої вийомок передаю на тім місці: „У відповідь на вельмишановне письмо з 10. ц. м. маю честь заявити, що за час мойого головування в Комітеті для управи „Акад. Дому" мої відносини до особи Впв. П. Професора були якнайкращі. Вп. Професор виступали супроти мене все дуже вічливо та льояльно. Заміту, будьто би Вп. Професор „втручувалися в мої компетенції", я не міг би підтвердити тому, що компетенції голови Комітету взагалі не були устійнені.".

Кирило Студинський.

Конґрес поневолених національностей в Женеві.

В днях 22.—24. серпня ц. р. відбудеться в Женеві конгрес поневолених національностей з ось яким порядком нарад: 1) В понеділок 22. серпня ц. р. отворення конгресу президентом Вільфаном, почім слідуватимуть промови членів президії конгресу, утворення нової президії і деклярації свіжо принятих груп. Одночасно відбудеться творення комісій конґресу. 2) У вівторок 23. серпня будуть виложені отсі реферати: а) Про загроження європейського мира наслідком національної нетерпимости; б) Про внутрішню й міждержавну співпрацю національностей; в) Про проблему мов. — 3) У середу 24. серпня ц. р. слідують реферати: а) Про державну суверенність і права меншостей б) Про питання з науки про національність і в) Про справу організації і пропаганди.

На конгрес національностей виїзджає зі Львова українська делеґація у складі: д-р. Дмитро Левицький, сен. Михайло Черкавський, д-р. Олександер Марітчак. З Буковини прилучується до української делеґації ради. Роман Ясеницький.

Останні вісті.

Присуд на Сакко і Ванзетті буде виконаний.

Льондон, 19. серпня 1927.

Найвищий стейтовий суд відкинув відклик оборони Сакко і Ванзетті. Одна американка звернулася до сен. Борага, предсідника комісії закорд. справ сенату, щоби інтервеніював у справі Сакко і Ванзетті з огляду на наслідки, які потягнуло би за собою виконання екзекуції в ділянці міжнародніх взаємин. Сен. Борах відповів, що міг би інтервеніювати лише тоді, колиб був переконаний про їх невинність або про несправедливість присуду. Колиж руководився би оглядами на закордон, то це противилося би почуттю достоїнства американського народу.

Конференція балканських монархів у Німеччині.

Білгород, 19. серпня 1927.

В тут. поінформованих колах кажуть, що король Олександер стрінувся в Мінхені не лише з королем Борисом, але й кн. Карлом. Він просив кн. Карла, аби не робив трудноші малолітньому королеві Михайлові і не перешкаджав скріпленню становища балканських династій. Кажуть також про подруже короля Бориса з рум. кн. Іляною, чим закріплено би приязнь між балканськими династіями. Рівночасно стараються, аби в Греції привернути монархію та щоби так скріпити союз балканських династій.

Справа розвязання ради м. Львова.

Варшава, 19. серпня 1927.

Мін-ство внутр. справ у листі до львівського воєводи Дунін-Борковського поручило змінити теперішній склад львівської міської ради і покликати нового урядового комісаря м. Львова. Міська рада не буде розвязана на основі розпорядку міністерства вн. справ, бо на перешкоді стоїть факт, що теперішня м. рада з Найманом на чолі не походить із виборів, лише переняла аґенди від іменованого ще австрійським урядом уряд. комісаря Ґрабовського. Отже поправді през. Найман сповняв функції уряд. комісаря, а м'ська рада є лише його прибічною радою. Міністерство вн. справ не признає такого стану річей. Має повстати нова прибічна рада, бо теперішня міська рада не сповняла як слід своїх обовязків, а закидають їй теж деякі неформальности.

У звязи зі спротивом Тимч. Самоврядного Виділу проти розвязання м. ради у Львові, до якого — на думку Сам Вид. — нема правних основ, приїхав до Варшави воєвода Дунін-Борковський і мав із віцемін. вн. справ Ярошинським довшу конференцію у віцепрем. Бартеля. Розглядали погляд Сам. Вид., що урядовим ком. у Львові може бути лише през. Найман. Урядові кола не хочуть допустити до такої полагоди справи, тому найправдоподібніше вийде розпорядок про розвязання теперішньої м. ради і розписання нових виборів. Кандидатура полк. Добровольського на уряд. комісаря не входить уже в рахунок. Колиб оголошено декрет про введення уряд. комісаряту у Львові, то керовництво його дістане цивільна особа.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·90.

Збіжжя.

Пшениця двірська нова 43·25—44·00, жито нове 36·50—37·00, ячмінь на мливо новий 32·25—33·25, овес новий 28·50—29·50, кукурудза румунська 31·50—32·00.

НОВИНКИ.

— **Справлення похибок.** В статті п. Миговича п. з. „Нові шляхи нашої кооперації" в ч. 182. повстала похибка, через що 3. уступ кінцевої шпальти є зовсім незрозумілий. Має бути: є деякі товарі, що їх Народна Торговля без потреби магазинує у себе з чим сполучені є кошти, а тим самим — здорожує товарі. Це усунеться тоді, коли Народна Торговля..." Слова: „здорожує товарі. Це усунеться тоді, коли..." пропущено, що отсим справляємо.

— **Новий президент почт. у Львові.** Президент дирекції почт і телеграфів у Львові інж. Каз. Дутчинський, перенесений на становище президента дирекції почт і телеграфів у Кракові, віддав урядування з днем 18. серпня ц. р. президентові Іванові Поповичеві.

— **Львівська хроніка.** Почався страйк робітників, що працюють при направі вулиць і каналів, саме в мент, коли 4-тижневий столярський страйк скінчився перемогою робітників. „Шляхові" робітники домагаються 5 зол. 70 с. для початкуючих. — Львівський промисловець і приватний „адвокат" Барух Чиш запевняє в прилюднім листі, що міську раду розвязали наслідком його ріжних скарг на її господарку. — 20 картограїв відставили з каварні „Імперіяль" на поліцію. за азарт. — Поліція задержала в 2 год. уночі авто навантажене краденим біллям із швальні на вул. Красіцьких; трьох злодіїв, що везли добичу, втікли. — Візник ескомптового банку Тимків, якого покинула жінка виїхавши до Щавниці, де самостійно почала заробляти, виїхав туди за нею, застрілив її, а себе постріляв смертельно.

— **Для безробітних умових працьовників** продовжила окружна управа безробітного фонду речинець до 26 тижнів на протязі яких можуть діставати підмогу замісць раніше означеного речинця, 17 тижнів, який кінчився з днем 27. червня. Інтересовані повинні звернутись негайно з леґітимацією до уряду посередництва праці у Львові, вул. Рутовського 11.

— **Перемиська сензація.** При іспиті зрілости після військового доповнюючого курсу ствердили, що деякі професори оцінювали своїх учнів не на підставі їх підготовки, а матеріяльних засобів. Іспит перерваний; іде слідство.

— **Бандитизм.** Винуватці нападу на о. Мельника в Берегові, біля Самбора, зловлені; парох лежить у шпиталі. — У Сосновці якийсь бандит вирізав усю родину власника крамнички.

— **Катастрофи.** Новий землетрус у Туркестані; місто Намаган зовсім знищене, 1500 домів зруйнованих, тисячі нарушених; скількість жертв у людях покищо необчислена. Наслідком землетрусу на поверхню землі вийшли в околиці нові ріки. — Поспішний поїзд, що їхав з Праги, наїхав біля Опави на авто; три особи вбиті. У нім. місті Нідергольм перекинувся автобус з пасажирами; 14 ранених. — На французькій Рівєрі горять ліси. Такі самі пожежі на Корсиці. — На озері Мічіґан потонув прогульковий пароплав з 26 пасажирами, здебільша жінками і дітьми. — На Фльоріді борвій знищив телефонічну та телеграфічну комунікацію, багато домів і вбив 30 осіб. — Також в Англії негода з дощем наробила великі шкоди.

— **Відкинули російську мову.** На міжнароднім кооперативнім конгресі у Штокгольмі, делеґація з СРСР домагалась, щоби в дискусії можна було вживати теж російської мови. Центральний комітет конгресу спершу відкинув сам це домагання, заявляючи, що переклади всіх російських промов продовжили би сильно наради та згодом піддав цю справу під дискусію. Швейцарський делеґат Пріза поставив примирюючий внесок, щоби всі погодились на есперанто. Але його відкинули. Внесок щодо російської мови відкинули 420 голосами проти 199.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

— **Священичий ювілей папи.** У Римі утворився комітет під проводом кардиналів Льокателі та Домініоні для вшанування в 1929 р. 50-літнього ювилею духовної праці папи. Комітет складений з численних римських патриціїв має вибудувати монументальний вівтар у костелі Сан Карльо, де колись священик Ахиль Ратті відправив свою першу Службу Божу.

— **Літературний куток.** У 225 ч. „Прагер Прессе" з дня 17. серпня, у відділі „Література" находимо рецензію на український переклад чеського поета Юрія Волькера зроблений Антоном Павлюком у харківських журналах. Критик стверджує, що „хоча як відрадним є факт, що молоді українські письменники присвячують щораз більше уваги новій чеській поезії, то таки треба ствердити, що вони здебільша минаються із своєю метою. У даній випадку треба записати повну невдачу. Перекладчик з незвичайною байдужністю про наміри поета, а також зацікавлення українського читача, поводиться з текстом і формою оригіналу, пересуваючи рими, розриваючи речення, доповнюючи їх і скорочуючи. Українські перекладчики Обідний, Загул, Павлюк, мабуть не здають собі справи з того, як важко шкодять вони своїй власній культурі і чужинним письменникам, яких втягли в обсяг свого зацікавлення, такою працею робленою в найкращій вірі, але недоцільною. Прикро, що про це треба їм аж казати". А ще прикріше нам передавати ці голоси чужинців, що стежать за нашою сучасною поезією більше, як наш інтелігентний загал.

— **Чудасії.** Перед військовою комісією в Познані ставав молодий суддя, який не знав досі, що є... жінкою. На цій підставі лікарі не прийняли його до війська. — У льондонськім театрі „Глйоб" цензор сконфіскував велику частину одної песи за історію жінки Потифари. Йому предложили святе Письмо видане „Біблійним Товариством" на доказ, що там ця історія точно так само оповіджена як у пєсі, але це його тільки здивувало, а не вплинуло на зміну його присуду. — Цими днями призначили в Парижі нагороду на дивоглядній конкурсі — найпоганіших собак Лавреатом був пес „Гамен" (Хлопчисько), мішанець вівчарської собаки і терієра, з великою головою на стрункім кадовбі. Ця осоружна звірина є незвичайно вірна, розумна та сторожка. У звірят так само як у людей внутрішні прикмети не завсіди йдуть у парі із зовнішним виглядом.

— **Ріжні рекорди.** Одна англійка, що довго лежить у шпиталі в Калькуті, вибирається літаком до Парижа до лікарів-спеціялістів. А що не може рушитись із ліжка то її перенесуть на літак з ліжком. — Вся Югославія подивляла цими днями холоднокровність засудженого на смерть заробітника-бандита Міша Криїч. Напередодні шибениці він прийняв журналістів і сказав їм: „Я не маю страху. Чого-ж я мав би лякатись, коли й так на кожного з нас мусить прийти кінець, — що зрештою сказав уже Шопенгауер, якому я вірю. Я не каюсь і не жалую свого вчинку. Так мусіло бути: я вбив і мене мусять убити. Смерти не боюсь і вмру сміливо, так, що кат сам потвердить, що такого сміливого як я ще не вішав". На запит: яка його остання воля? — він прохав позичити йому том Шопенгауера для розваги. У вязниці читав В. Гюго „Рік 1793" і був тільки незадоволений закінченням повісти, кажучи, що її герой повинен був умерти інакше.

— **Цілий роман у новинці.** У варшавській пресі читаємо таку історію: пан Яновський мав жінку, хату і приятеля вірменина, Кайніде. Приятель мав східне прізвище, приятельку, але не мав хати. А що пані Яновська виїхала з міста на цілий день, муж, надиханий найкращими дружніми почуваннями, телефонує якераво: „Гальо, Карапет! Слухай: можеш мати нині хату. Уяви собі, що в мене. Я виходжу, а жінки нема. Вернусь пізно вечером. Можеш зараз приїхати. З ким? — це мені байдуже. Ключ у сторожа." Карапет прийшов з ким не личить, уявив ключ і розгосподарився. Мав харч і горілочку. До вечора всього мав досить. Хотів випустити на свіже повітря свою пташку з клітки. Позатирав останки своєї присутности — хоче вийти, а не може. Замок зіпсувся. Телефонує, куди може, але нині неділя. Прийшов вечір. Вернулась господині дому. Зовні двері відчинились легко; ввійшла. Побачила як двоє осіб ховається за заслони. Сплила гвалт. Усі сусіди з шести поверхів збіглися, прийшла поліція. З цього мораль: коли запрошуєш до себе приятеля, сам вийди з хати. Або запрошуй приятеля...

* * *

...рошив усе в здорових зубах і проковтував...

Максимович ще й половини свого не зїв, як голодомор вимащував свою тарілку куском хліба, застромленим на вилки.

— Дозвольте ще й „леґуміну" для компльету...

— Чи не буде за багато того доброго?

— Чогож за багато? Ви людина молода, то швидко страните, мені старому не прийшлоб це так легенько.

Потім появилися на столі сирні вареники зі сметаною, котрі вмент пропали в голоднім роті голодомора.

— Коли завгодно, то я прикажу ще принести.

— Спасибіг, я вже ситий.

Узяв другий папірець і знов обтер губу.

— Позвольте ще закурити! Ось папіроска.

— Ні, спасибіг, одвик і не хочу навертатися.

Видно було, що йому спішно відійти, бо крутився на свойому стільці. Максимович це завважив, доїдаючи ще свою печеню.

— Прошу не церемонитись зі мною. Бачу, вам спішно, а я ще залишуся і докінчу обід.

— Справді, мені спішно, та якось ... для компенсу.

— Нічого, нічого... прошу дуже. Він устав, щоб попрощатися.

Голодомор каже:

— Велике вам спасибіг. Я й не сподівався, що мене сьогодні таке несподіване щастя стріне— велике спасибіг! Виглядав, як сита, вдоволена людина.

— А я вам теж дуже дякую, що не відмовилися. Я почуваю велике вдоволення, що зробив добре діло і нагодував голодного. Коли ви знаєте, як почувається людина по добрім ділі, то мене зрозумієте.

Подали собі руки.

— Та дозвольте, що таки залишимося незнакомими. А коли вам трапиться така нагода, як мені сьогодні, то зробіть так, як я тепер — і цим мене сквітуєте.

Дивились собі приязно увічі.

Тоді голодомор сказав так байдужно, як колиб говорив: прим. Вам краватка скривилася:

— А чи пан ржечивісце не умі мувіць по польску?

Максимович стан мов задеревілий, з откритим ротом. Не міг слова промовити. Відразу пустив руку голодомора.

А голодомор відходячи, поглянув на нього через плече і вийшов.

Коломия, 18. серпня 1927

самот… без приятельки. Або раніше предстає… со своїй жінці. Але і це може бути небезп… чне, коли ти вийдеш, а жінка лишиться. Безвихідне становище.

— **Таємний народ.** До Ленінграду вернулась експедиція „академії матеріяльної культури", що їздила в чувашську область. Там вона відкрила дуже цінні гради… старовини, які є доказом, що в Чебоксарськім повіті істнував нікому невідомий нарід. Головно цікаві кістяки людей похоронених у скорченій позі. Там викопали теж селитьби, кости мамута і рівні прикраси з бронзової доби.

— **Останні кінні трамваї.** З 1. серпня перестали в Будапешті їздити останні кінні трамваї, що істнували 78 літ. Коні, що відступили своє місце автобусам пішли до різні, а возп, ще з 1849 р., до музею на спомин майбутнім поколінням, що Будапешт найдовше з усіх европейських столиць зберіг сентимент для коня.

— **Шахові змагання.** У Наендорфі скінчились міжнародні шахові змагання з таким вислідом: 1 і 2 нагороду поділили між себе Тартаковер і Немцовіч, третю дістав Колле, четверту Акуес і Костіч, пяту Брінкман.

— **Спортові лаври.** Побитий Демпсеем боксер Шаркей лежить недужий у шпиталі від ударів. Шаркей занедужав на нирки.

— **Страшні цифри.** В „Ізвестіях" читаємо в статті таке: „Оглядини населення усманського повіту, вороніжської губернії, за останні два роки ствердили 16 проц. недужих сифілісом. У деяких селах ця цифра доходить до 40 проц. Люди здебільша нічого не знають про свою недугу і тому вона тим більше поширюється. Друга недуга — пиянство. За минулий рік випив цей повіт 40.165 відер горілки за 883.642 рубл., не рахуючи тут самогонки, пива і ріжних вин. Річний хліборобський податок від одної людини 1 руб. 52 коп., а витрата на горілку 2 руб. 25 коп. Пропиті гроші менш-більш рівні всьому річному бюджетові повіту — 1.001.303 рублів".

— **Світова всячина.** Радянський уряд повідомив телеграфічно Лігу Націй, що всупереч первісній угоді з дня 26. липня не візьме участи в III. міжнародній конференції в справі комунікації та транзиту. — Комісія, що управляє басейном Саари виселила двох комуністів (у цьому баварського посла Шляфера) і припинила на місяць денник „Арбайтер Цайтунг". — Саксонське місто Біпофсверда святкує в вересні 700-ліття своїх заснович. — Провідників останнього бунту в Португалії, Камару і Фігуередо, вислали на заслання на острів св. Томи. — У купелевім місті Гарцбург нім. націоналісти побили масу купальників-жидів. — На останньому засіданні грецького кабінету, що подався до димісії, рішили поставити в параляменті внесок завести смертну кару. — На амер. морі задержали англ. пароплав „Севастополь" з 5000 скринками алькоголю. — 20.000 китайських збунтованих селян іде на провінцію Квантунг. — Населення Туркестану почало бунтуватись проти служби в радянській армії. — У Будапешті помер місцевий надрабін Фельдман. — Індіянське племя в Канаді прославило Болдуїна титулом „великого міністра великого короля блідих облич". — У звязку із зловживаннями, які відкрили в пруській державній льотерії, анулювали останній випуск льосів. — 1926 р. англ. суди видали 67.126 засудів за справи у звязку з пиянством; у 1913 р. таких засудів було 121.751.

— **З кіна.** У кіні „Лев" нова фільма з Миколою Колін „Її примха" і огляд тижневих подій „Еклер".

Дописи.

ДОРА. *(З наших літнищ).* Дора славиться здавна як широко відоме літнище, але в першій мірі має вона високу лічничу вартість як положена понад 500 м. високо підгірська кліматична стація. Підсоння Дори є виїмково лагідне. Дора через своє географічне положення, у противенстві до всіх інших кліматичних місць, розложених у долині Прута, зближена своїм підсоннам до підсоння Косівщини. Доказом того є цвитучі сади та ярині городи. Ґрунт тут пропускаємий, скількість атмосферичних опадів нормальна, богато сонця, а зате нема зовсім некорисних вітрів та продувів. Дора просто ідеально надається для приміщення наших лічниць для хорих на недуги віддихових доріг, тимбільше, що це одиноке місце у цілій Галичині з такою кліматичною вартістю при знаменитих комунікаційних умовинах та можливости використання його в зимовій порі. Тому слід нам звернути на це увагу і скоро братись до діла та дбати за розбудову Дори, щоби її постепенно переміпити на зимову кліматичну стацію. Тоді лікарі не булиб у клопоті, куди хорих на груди з користю для їх здоровля зимою посилати. Тепер, на жаль, у цілій Дорі з виїмком одного пансіону п. Олени Грозикової нема майже кімнат, які надавалисьб на осінній та зимовий побут. Над цею справою повинні застановитися власники пансіонів і мешкань у Дорі. Думаю, що коли зважиться незвичайно корисні кліматичні обставини у Дорі — то наше Українське Лікарське Товариство у Львові безумовно вже в найкоротшім часі повинно би приступити до будови власної лічниці для недужих на груди і то тільки в тій місцевости, при чім очевидно, акцію слідувалоб оперти на уділах. Інакше зовсім певно хтось випередить нас та займе найвідповідніше місце. Громада с. Дори в тім випадку мусілаб піти нам назустріч, тимбільше що факт признання цеї місцевости за пригоже зимове кліматичне місце становив би зворот у розвитку Дори, підніс би її значіння та причинився би до економічного піднесення населення. Також само для лічничих діточих осель — це одиноке відповідне місце в Галичині. Наше Яремче, Ямна, Микуличин, Татарів, Ворохта — це вимріяні місця для спочинку і туристів. Дора очевидно також само, але вона спеціяльно надається ще й для хорих.

Д-р В. Б.

Зі спорту.

Україна — Поділля 4 : 2 (1 : 0).

В неділю дня 14. ц. м. відбулися в Тернополі товариські мячеві змагання між дружинами львівською і тернопільською. Україна добула вповні заслужений вислід. Гра майже весь час велася на половині Поділля, хоч не була вона для України легка. Поділля, яке фізично представлялося куди краще, технічно і тактично не дорівнювало Україні. Поділля мурувало свої ворота, обставляючи рівночасно Кобзяра й Терлецького і лише тому завдячує почесний для нього вислід. Україна подобалася видцям своєю технікою, тактикою і делікатною комбінаційною грою. Якщо „бомби" Сича булиб більш цільні, то Україна моглаб добути навіть двоцифровий вислід. Для України стрілили *goali*: Сич 3 і Терлецький 1. Поділля обмежувалося лише до спорадичних випадів, з яких один увінчався *goal-ом*. Другий *goal* був з карного. Маючи фізичні дані, може Поділля при солідним тренінгу стати сильним, поважним противником для найсильніших дружин.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Листи до Редакції.

Проти фальсифікату „Українських Вістей".

З причини моєї тяжкої, від трьох місяців тріваючої недуги, щойно нині довідуюся, що в 39. числі „Українських Вістей" в Парижі з дня 30. липня 1927. р. поміщено відпис листа, чисто політичного змісту, якого я нібито написав до мого зятя.

В політиці я ніколи активної участи не брав та не беру і кождий, хто мене знає, зараз пізнасть, що я того листа не писав, та що відпис листа, поданий в „Українських Вістях", це звичайний фальсифікат, та ще й фальсифікат невмілий, як це видно і зі стилю листа і з ужитих в ньому висловів, яких я ніколи не вживаю. Однак, щоби баламуцтво не ширилося, я отсим заявляю, що листа, поміщеного в „Українських Вістях" я абсолютно не писав.

Опубліковано його в злій вірі, виразно в ціли скомпромітування як мене особисто, так і українського національного табору.

Львів, 18. серпня 1927.

Д-р Степан Федак.

За честь людини і громадянина.

Вельмишановний Пане Редакторе!

Ласкаво прохаю Вас помістити у Вашій газеті отсього листа:

В ч. „*Expres-у Porann*-ого з 10. серпня ц. р. уміщено звістку, подану нібито з Парижа через АТЕ, яка болюче дотикає моєї чести. Цим листом подаю до відома громадянства, що я розпочав кроки до виявлення осіб, які нападають на мене в такий негідний спосіб, та до сростування їх інсинуацій. Разом з тим прошу всіх тих, хто має проти мене якібудь закиди, виступити з ними явно й отверто, не ховаючи свого облича.

Варшава, в серпні 1927.

Вячеслав Зуїкин.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.
Болшівці:
20.VIII. Діти Агасвера.
21.VIII. Запорожець за Дунаєм.

Український театр під дирекцією Івана Когутяка:
Богданівка:
21. VIII. „Воскресеніє".
22. VIII. „Запороский скарб".
Підволочиска:
23. VIII. „Душогубка" (премера).

Прив. українська муж. семінарія „Рідної Школи" УПТ у Львові вул. Круперська ч. 15 приймає на всі курси (І.—V.) від 29. серпня. Вступні іспити 1. вересня. Зголошуватися як найшвидше щоби забезпечити собі місце. На письменні запити відповідає Управа відворотно. 239 2—3

Замісць весільного гуку й стуку, складаємо: 60 зол. на „Рідну Школу", 20 зол. на Т-во „Просвіта", 15 зол. на Інвалідів УА, 5 зол. на українських пол. вязнів Яків і Осипа з Помазанських Небилівці у Львові. 250 1—1

З приводу мойого вінчання з панною Марійкою Давидовичівною, яке відбулося 14. серпня 1927 в Тернополі, складаю місто запрошень 25 зол. на „Рідну Школу" — *Степан Гриценко.* 247 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

2 ЗОЛ. коштує срібний ланцушок на шию у Манделя, Коперника 14. 1773д 15-?

ВАННИ тревалі, купелеві 28 зол. деінде ті самі 40 зол. поручає власного виробу Войтіх Заяць, Оссолінських 14. Телефон 40—32. Дахові роботи, криття і малювання виконує ратами. 176 3—10

ПРИЙМУ на мешкання одну панночку. Коблянська, Виспянського 34. 218 3—3

ПОШУКУЄСЯ старшої, інтелігентної, чесної жінки до заряду дому у вдівця священика. Зголошення „Торговля Петровичевої" — Болехів. 243 2—3

ПРИЙМУ на мешкання з харчем 2 учеників або учениці. Поміч в науці. М. Паньчак, Львів, вул. Садівницька ч. 21. І. 245 2—2

КОСІВ Пенсіонат п. Лукашевської поручає на літний і осінний сезон соняшні покої, першорядний харч. Зголошення: Евгенія Лукашевська, Косів. 220 2—4

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 15—?

ПРИЙМУ на мешкання учениці(ків). Зголошення від 26. серпня. Кириловичі, Хшановської 11/I. 217 2—2

УЧЕНИКІВ або учениці прийме на мешкання вдова по священику. Кімната гарна, здоровий харч. Р. Левицька, Львів, Кентшинського ч. 58. І пов. 175 3—3

ПРИЙМУ на мешкання з харчем двох учеників. Крижанівська, вул. Вірменська 15/ІІІ. п. 2—2

СТАРША сирота по священику пошукує місця заряду дому. Зголошення: Парохіяльний уряд, Яблінка вижна пч. Турка н/Стр. 242 2—2

СТАНЦІЯ для двох учениць близько гімназії Василіянок. Письменні зголошення до Адміністрації під „А Б", личні на подану Адміністрацією адресу від 25-го серпня. 241 2—2

НОВИЙ КУРС АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ, розпочинається 1-го вересня ц. р. Спеціяльні лекції для дітей від год. 3—5. Вписи приймається щоденно від год. 10—1 і 4—6 пл. Бернардинська 17. 244 2—6

ВП. ПАН Іван Богачевський зволить ласкаво зголоситися по лист від п. С. з Буська в бюрі „Маслосоюз", Львів, у п. Павлика. 255 1—1

„МАТУРА" Львів, **Пекарська 59 а.** Наукові курси (затверджені Кураторією Львівського Шкільного Округа) перенесені з вул. Личаківської 47 до взірцево уладженого нового будинку шкільного дають нагоду учням користати зі всіляких найновіших наукових середників (власні научні габінети і шкільна бібліотека). Совісне приготування до гімназійної матури і семінарійної, іспитів з круга чотирох і шістьох гімназійних клас, під управою знаних професорів львівських гімназій. Проспекти даром! Вписи 11—1 і 5—7. 249 1—1

ПРИЙМУ на мешкання кількох учеників з цілим удержанням, батьківська опіка, платня після умови. Марія Сурма, Львів, вул. Садівницька 15 партер. 752 1—1

ДО ЗАМІНИ посада судді в повітовім місті на Покуттю, гімназія і залізниця в місци, до Адм. „Діла" „Суддя". 253 1—3

ПАННОЧКУ на станцію з харчем прийму під догідними услівями. Соняшний покій. Пяніно в хаті. Зголошення у Адміністрації „Діла" „Пяніно". 254 1—2

НАЙСТАРШИЙ у краю звісний склад Годинників і Біжутерії Ю. Домбровський насл. **Ю. Домбровський — Л. Розважевський** поручає свій богатий вибір по конкуренційних цінах Львів, Академічна 2. (Готель Жоржа). Догідні умови. Власні робітні. 110 5—?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

В Карльсбаді
ординує як давніше
Д-р М. ВАХНЯНИН
2477 Mühlbrunnstrasse 9. 8—8

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
ЛЬВІВ, ГОРОДЕЦЬКА 46.
164 **Пересвітлення Рентґеном** 14—25

ДЕНТИСТ
Б. ЛЬОКЕР в Станиславові
вул. Собіського 14.
Спеціяльність: білі корони, штучні зуби без піднебіння, містки без корон і білення зубів. — Приступні ціни — догідні услівя. 15 39—47

„МОНЮШКО"
вул. Зіморовича 10. — Телефон 35—54
поручає
фортепяни і пяніна
нові і уживані в ріжних цінах і на догідних умовах. 208 3—6

ХЛІБОРОБИ! Уживайте

Без погноєння осінних засівів, лук і пасовиськ,
томасиною — нема повних зборів.
Томасина містить фосфоровий квас і вапно, не дає вилягати збіжу і запевнює рільникові високе живо.
ИОСИФ КАРРАХ
ЛЬВІВ, Косцюшка ч. 18.
Цінники і проспекти і дармо оплатно. 125 5—7

Загальні Збори

Кружка ім. Ів. Франка Т-ва „Рідна Школа" в Галичі відбудуться дня 11. вересня ц. р. о год. 4. попол. в льокалі читальні „Просвіти" в Галичі, в домі п. Юськевича А. Ринок з таким порядком нарад:

1) Отворення Зборів і вибір Президії.
2) Звіт Старшини з діяльности.
3) Уділення абсолюторії уступаючій Старшині,
4) Вибір нової Старшини і Контрольної Комісії,
5) Вибір делегатів на Загаль. Зїзд Т-ва „Рідна Школа" у Львові,
6) Внески і запити.

За Старшину Кружка Т-ва „Рідна Школа" в Галичі: 248 1—1

о. Лободич Роман голова.　*Гр. Марет* секретар.

ХОЛЕВІНАЗА
Г. НЕМОЄВСКОГО
лічить:
жовчеве каміння недуги печінки і переміни матерії.
Варшава, Нови-Свят 5
Телефон 504-96.

Жадати в аптиках і аптич. складах

Каміння сходить без болю
атаки устають цілком!
ПОЗНАКИ
(Початково): Біль в боках і підсерцевім долі (де сходяться ребра). Поболювання в печінці. Нахил до обструкції. Обложений язик. Відбивання ґазами. Здуття, булькотіння в кишках. Болі і завороти голови.
(Підчас атаків): в долі і печінці сильний біль що розходиться в задну часть — в пас — в хресті — і сягає аж під лопатки. Здуття черева, розсаджування ребер, пертя на відходову кишку. Деколи вомітн жовчю. Зимні поти, жовтачка.
169 б) Докладні інформації в брошурах 2—6
Г. Немоєвского.

Жадати примісу вживання даром до кожної коробки.